

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(Br.) Vitt.
Lv.

BERÄTTELSE

OCH

MINNEN

FRÅN ÖSTER- OCH VÄSTERGÖTLAND

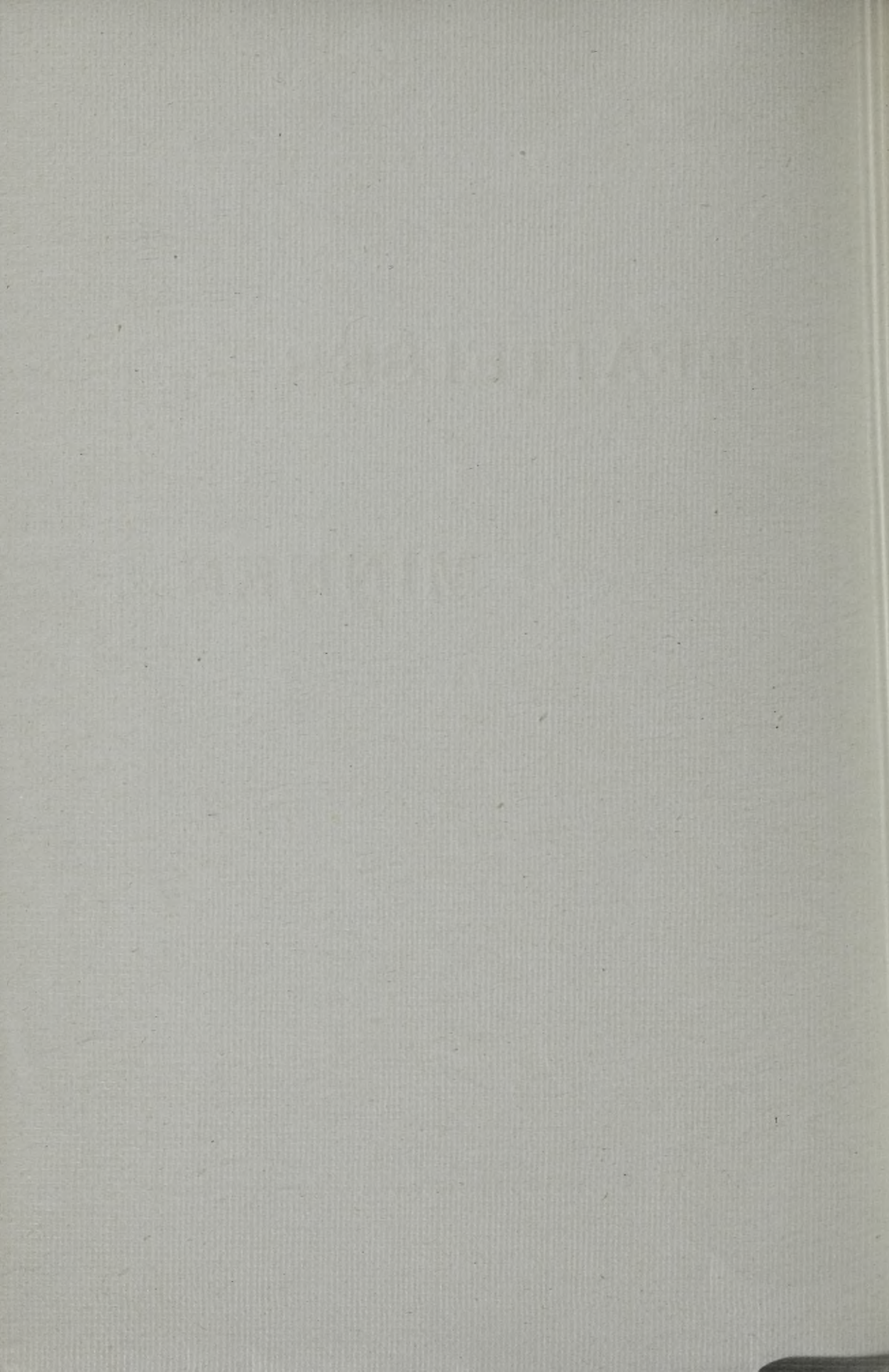
AF

"SELIM"

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
LUND.

BORÅS
RYDINSKA BOKTRYCKERIET
1897.

Pris 10 öre.

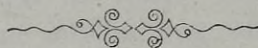

BERÄTTELSER OCH MINNEN

FRÅN ÖSTER- OCH VÄSTERGÖTLAND

AF

”SELIM”

BORÅS
RYDINSKA BOKTRYCKERIET
1897.

När sommaren flytt.

Det var på sensommaren.

På vägen, som leder förbi Gröndalens kyrka, sågs en mängd folk af olika åldrar styra färden till det nära kyrkan belägna Bergs missionshus.

Den årsgamla Bergs blåbandsförening skulle denna söndagseftermiddag hålla sin årsfest. Som talare skulle en mycket populär prästman uppträda. Se där orsaken, hvarför så mycket folk var i rörelse!

Bland festbesökarne var det synnerligast tvänne, om hvilkas »lif och väsende» vi skola tala i denna lilla sannsaga.

Det var en ung man om några och tjugo år och en kvinna, som endast sett tjugo vårar. Deras blåsvarta hår och brunaögon påminde så lifligt om sydländsk härkomst. Men ett var dock visst: båda voro uppfödda i gamla Sverige, fast det sades, att de ägde främmande nations blod i sina ådror.

Ernst Johansson hette den unge mannen, hvars fader i många år varit fodermarsk på Bergs egendom, modern troddes vara af zigenarstam; hon hade upptagits och uppfostrats på kommunens bekostnad. Flickan, som var i den unge mannens sällskap, hette Selma. Rörande hennes föräldrar visste man ej mycket; endast att fadern varit militär och barndoms- och skolkamrat med patron Ström på Berg. Vid tidiga år hade Selma blifvit fader- och moderlös. Herrskapet Ström tog vård om henne och hon blef af familjen upptagen som eget barn. Det sades att Selmas fader varit med som frivillig i den franska armén, då denna under kejsar Napoleon III hjälpte konung Victor Emanuel II att grundlägga konungariket Italien. Där- under lär den unge svensken hafva gjort bekantskap med den kvinna, som sedan blef hans maka och om något år därefter Selmas moder. Då Selma var två år dog

modern och fadern tog barnet med sig och reste uppåt nordn. I Göteborg träffade han sin barndomsvän, patron Ström, och det beslutades, att han för en tid skulle blifva dennes gäst. Krigarens hälsa hade i södern blifvit bräckt och han nedlades på sjukbädden. Efter några månaders svår sjukdom var främlingen ej mera bland de lefvandes antal.

Sälunda stod Selma vid ej fyllda 3 år utan både fader och moder. Men intet barn kan äga ömmare föräldrar än de Selma fick i stället. Om nu hennes ögon först skådat dagens ljus under Italiens leende himmel, så fick hon dock sin uppfostran och bildning vid Vetterns tjusande strand, där vi i en senare tid gjorde hennes bekantskap och erhållit stoffet till denna berättelse.

Vi återvända till festen. Efter det utmärkta och i en glänsande stil hållna föredraget inskrefvo sig omkr. 30 personer i föreningen. Det torde märkas, att detta var i blåbandsrörelsens barndom, då verksamheten ägde nyhetens behag, likasom flera andra nykterhetsföreningar både förr och senare. Den absoluta nykterhetsverksamheten är för hög och för ädel att öfvergifvas. Huru anorlunda skulle icke vårt land och folk varit, om alla de, hvilka börjat beträda nykterhetsbanan blifvit beståndande?

Bland dem, som denna dag aflade nykterhetslöftet, voro Ernst och Selma. Den unge mannen, hvilken innehade plats som bokhållare hos patron Ström, hade under senaste året fattat kärlek till glaset. Gårdsfolket hade nämligen observerat, att han flera gånger hemkommit först på morgonsidan. Detta tal hade slutligen nått den gode patronens öron, och han var mycket bedröfvad öfver hvad som sades. Till slut kallade han bokhållaren för sig och i allvarliga ord förehöll honom den farliga ställningen. Ernst var nämligen sedan ett halft år förlofvad med Selma. Tyst åhörde den unge mannen husbondens förmaningar samt lofvade bot och bättring. Följande söndag var festen, då, som nämts, Ernst och Selma mottogo det blå bandet. Ernst blef en god kämpe i nykterhetsledet, till stor fröjd för både patron Ström, sina för-

äldrar och icke minst för Selma. Sålunda förflöt hösten och en del af vintern. Några dagar före jul anlände till godset en barndomsvän till Ernst, som några år vistats i Stockholm. Denne var icke absolutist, ehuru han ej drack som en »borstbindare» tyckte han dock att ett glas öl och en konjak icke var att förakta. Han gjorde allt för att förmå Ernst att bryta sitt löfte — och han lyckades till sist. Det talas i bibeln om, att kvarnstenar äro lämpliga halsprydnader för vissa individer, men i sådana fall som detta borde dylika vedermälen utdelas, ju större desto bättre, åt den som förleder till dryckenskap.

Stockholmaren hade godt om pengar och anordnade gillen tidt och ofta. Ernst blef bjuden hvarje gång. Begäret efter rusdrycker började vakna till nytt lif inom honom. »Vännen» öfvertalade honom, att göra resällskap till Stockholm, sägande att han nog skulle skaffa honom plats där, om han önskade. Böner och tårar från Selma hjälpte icke, utan en vacker dag landade Ernst och stallbrodern i Sveriges hufvudstad. Plats fick Ernst snart nog på ett kontor, men han fick också »vänner» i »långa banor», och i dessas sällskap fördrefs nätterna i sus och dus. Att återvända till ett annat lif, hvilket han många gånger önskade, ägde han icke mod eller kraft. Till en början skref han till sina anhöriga rätt ofta, synnerligast till Selma, hvilken han älskade djupt och innerligt, men snart blefvo brefven allt färre och till sist upphörde de alldeles. På Berg erhöll man dock på omvägar kunskap om Ernst och patron Ström gjorde allt hvad han kunde för att få honom från Stockholm, men, på samma gång som den unge mannen var svag, var han äfven stolt och envis. Han sade sig icke vilja äta nådebröd.

* * *

Ett tiotal år voro tilländalupna och åter befunno vi oss hos patron Ström. Bergs egendom hade patronen sålt och inflyttat till den närbelägna staden X. Patronen var sedan några år änklings; det lilla hushållet förestods af fröken Selma.

Det var en söndagskväll på sensommaren 1895. Man hade nyss slutat sin aftonmåltid då en af grannarne inträdde.

— Har du hört omtalas själfmordet, Ström? säger grannen.

— Hvilket själfmord? säger patronen frågande. Jag har inte varit ute sedan jag kom från kyrkan i middags. Har ett själfmord begåtts här i staden?

— Vid 5-tiden sköt sig en några och trettio år gammal karl. Han satt på en sten i Pilhagen då han aflossade skottet. Hvem han varit har man sig säkerligen ej bekant. Troligen var han en främling.

På måndagsaftonen lästes i en af stadens tidningar: *Själfmord*. I går e. m. vid 5-tiden sköt sig en 35-årig, tarfligt klädd karl i Pilhagen, strax söder om staden. Efter ungefär en half timmas plågor var han död. Troligen var det en främling, enär ingen ännu känt honom. I hans fickor påträffades blott en medaljong, i hvilken låg en svart hårlock. Å medaljongen stod: »Selma».

Det var med synbar ansträngning patron Ström läste notisen om den hemska händelsen. Selma sjönk tillintetgjord ned i en soffa. Redan kvällen förut hade hon anat hvem själfspillingen kunde vara. På tisdagen kom en stathustru från Berg, med ett bref, adresserad till

Fröken Selma Ström,

X—stad.

Brefvet lydde:

»Älskade Selma!

Den, som skrifver dessa rader, är, då du läser dem, icke mer bland de lefvandes antal. Döm mig icke för hårdt. Naturligtvis är jag själf skulden till det öde, som gjort lifvet för mig odrägligt. Resan utför gick snabbt. Huru lycklig hade jag ej varit, om jag stannat kvar hos patron Ström och hållit det nykterhetslöfte, som jag en gång aflade. Rusdryckerna är det som förstört kropp och själ. Huru länge skall denna afgrundsflod få fritt strömma och dränka sådana svaga varelser som mig? Utan någon som hälst utsikt till framtida bärgning har

jag beslutat afklippa tråden, som håller mig kvar vid denna för mig så sorgliga jord. Jag ville tala vid dig, men fruktar att möta den gode patronen. Må du och han förlåta och glömma den olycklige

Ernst.»

Den olycklige hade besökt Berg och tänkt att han där skulle få tala med Selma, men då han hörde, att hon icke fanns där, gick han in till ett statfolk och skref det omnämnda brevet; därefter anträdde han vägen till staden, men gick icke in i denna, utan trött och hungrig som han var satte han sig i Pilhagen, där han verkstälde den mörka gärningen.

Slutet på denna berättelse är ju hemskt, men det är dock bokstafligen sannt. Kan tyckas att dylika »sorgspel» böra förbigås med »tystnadens vältalighet», men vi tro, att bilder från »lifvets skuggsidor» böra icke för-glömmas.

Barndomshemmet.

*Ack, åter efter flydda år
Jag på den kära torfvan står,
Där mina barndomsår försvunnit,
Där först min blick såg dagens ljus
Uti ett litet fattigt hus,
Där far och moder gråna hunnit.*

*Hur skönt att, efter stormig färd,
Få hvila ut vid hemmets härd
Och lifvets oro glömma,
Att än en gång vid Vätterns strand
Få plocka snäckor uti sand
Och om det flydda drömma.*

*O, huru mången, mången gång,
I barndomsdår till böljans sång,
Jag lyssnade på stranden,
Och spörjande i fjärran såg
En hägring öfver djupblå våg
När solen sjönk vid randen.*

*I dag är storm i Vätterns bröst,
 Jag hör den vreda vågens röst
 Vid hennes slag mot hällen;
 Jag spanande i fjärran ser,
 Men ingen hägring mot mig ler,
 Som förr i sommarkvällen.*

Pingstliljans saga.

— Hvilka vackra pingstliljor, den som ägde en enda! Den, som uttalade dessa ord, var en individ af denna klass, som kallas »luffare» och var mycket eländigt klädd. Men, oaktadt han tillhörde dessa olycklige, var det dock något hos mannen, som ingaf förtroende och sympati. Vid ett flyktigt betraktande såg han ut att vara knappt 50 år, men vid ett noggrannare skärskådande måste ålderssiffran nog höjas med ett tiotal, ty bland hans svarta hår och skägg märktes många silfverhvita strån.

— Ni tycker således om pingstliljor? sade jag frågande och började afbryta några blommor.

— Ja, de ha alltid varit mina älsklingsblommor. Ty, ser ni, min vän, en gång ägde jag själf — en levande pingstlilja —, men det är mycket längesedan. Eftersom ni, unge vän, tyckes intressera er åt en »luffare», kan ni gärna få höra »pingstliljans saga», den är ej lång.

Vid 13 års ålder kom jag i lära hos boktryckare J—n i den lilla staden —köping. Jag var i mitt tycke en läraktig och anständig gosse, hvilket, efter hvad jag erfor, äfven min principal tyckte. Vid 18 års ålder hade jag inhämtat så mycket som boktryckare J—n kunde lära mig.

Min principal ägde en dotter, Alfild, några år yngre än jag. Emellan sättarpojken och boktryckardottern hade under ärens lopp ett intimt förhållande uppstått. Alfild var född på en pingstafton, därför brukade hennes

mor smeksamt kalla henne »pingstliljan». Hon var också som en lilja: smärt, välväxt och med ljusa lockar. När jag kommit till den åldern, att jag började förstå hvad kärlek ville säga, ägnade jag alla tankar åt min husbondes dotter.

En dag — det var hennes 18:de födelsedag — förklarade jag för henne min kärlek. Hon lyssnade och då jag slutat sade hon med halfhög stämma:

— Ivar, du vet att jag är endast 17 år och du är ju själf blott 19, således ha vi god tid att tänka på saken, men, såsom dig älskar och aktar jag ingen, det vet du väl.

Sommaren, hösten och vintern förgingo. Åter blef det pingst och min Alfhild hade sin födelsedag, som äfven blef hennes tista.

På senvintern hade Alfhild börjat magra af och på samma gång fingo hennes ögon en sådan underlig glans, tecken till att den unga flickan angripits af lungdot. Långsamt men säkert tryckte liemannen sitt insegel på den förut ej starka, men så mycket mer älskvärda ungdomen. Efter några månaders aftynande var förvandlingen fullbordad och under de lummiga askarne och lönnarne på — köpings kyrkogård reddes en bädd åt Alfhild. På grafven planterade modern några pingstliljor — en hyllning åt systemen, som hvilade därinne.

Från denna stund har jag, lik en biltog, irrat från stad till stad, ingenstädes funnit något fäste eller någon tillflyktsort. För att skingra bekymren har glaset blifvit mig kärt. Men det är en dålig tröst, jag medgifver det gärna, men hvad skall den ensamme och öfvergifne taga sig till? Afskydd, ja, kanske hatad, söker han det som för stunden drifver sorgen sin kos.

Vandringsmannen slutade. Jag såg någonting fuktigt i hans ögon då han sade farväl. Det var ej fritt utan att jag kände mig något underlig till sinnes då jag till afsked tryckte hans skrumpna hand.

Korpral Hurtig.

Det är så länge sedan han hade sin tillvaro här i denna »jämmerdal» att jag snart glömt både hans verkliga namn och utseende. Han titulerades allmänt för »korpral Hurtig» fastän han hvarken var korpral eller gjorde skäl för namnet. Många och löjliga äro historierna om honom. Se här några, som hans samtida berättat.

Hurtig tjänade vid Skaraborgarne och var med då dessa under öfverste Knorring voro kommenderade till Fyen 1848. En dag var Hurtig jämte andra ute på rekognosering. Det led mot aftonen och den lilla truppen ämnade återvända till kvarteret, då helt oförmodadt Hurtig, som gick i têtén, snafvade och föll omkull.

— Här ha vi tyska kedjan! utropade han, öfverraskande de andra, som helt bestörta betraktade Hurtig där han låg i ett dike med ett rep i handen. I repets ena ända befann sig en — bagge och den andra var med en påle fästad vid jorden. Troligen hade Hurtig hört omtalas, att på militärspråket fanns något som benämndes »kedja», hvaraf denna bestod hade han ej klart för sig. Det berättas att han var rekryt i 7 år.

En kapten Z., känd för att vara en upptågsmakare, hade under ett möte på Axvall kommit öfver en kråka och satt denna i en vanlig fågelbur samt sände Hurtig med fågelburen till bataljonsläkaren —son, bekant för sitt häftiga temperament. Hurtig inträdde i doktors tält, sägande:

— Kapten Z. skickar mig hit med en spansk fluga, som han lånat. Att Hurtig och fågelburen med blixrens fart praktiserades utom tältet af den hetlefrade doktorn är helt naturligt.

En annan gång hade ett rykte satts i gång, som sade att Hurtig utnämns till korpral. Öfverallt titulerades han därmed, men ryktet var grundlöst. Någon officiel

utnämning hörde Hurtig ej af, hvadan han spatserar till regementsbefälhafvaren öfverste Westfelt. Här blef han naturligtvis upplyst om förhållandet. Men titeln korpral fick han på spe behålla.

Hurtig var i hög grad ekonomisk. Mot kontant erkänsla kunde man få honom att göra nästan hvad som helst. En gång var han i sällskap med en ung förmögen landtman på en krog i Skara. Utkomna fingo de sedomprost S—n komma på gatan.

— Du får 5 riksdaler, om du ber prosten taga lifvet af denna hund, säger landtmannen. (Han hade nämligen med sig en hund, som han ledde i en kedja.)

Utan betänkande accepterade Hurtig förslaget, gick emot prosten och sade:

— Ursäkta, vill hr lektorn vara god och taga lifvet af denna hundracka?

— Vet inte ni hvem jag är? utbrister prosten förgrymmad.

— Ber om ursäkt, men är inte herrn lektor F—? säger den oförskämde och aflägsnar sig.

Min ungdoms kärlek.

Det var i september månad. I staden *** hade varit en enkel begrafning, en s. k. fattigbegrafning. Prästen från hospitalet, den gamle läkaren, tvänne uppsyningsmän och tvänne vakträngar — det var allt.

Nu hvälfver sig kullen öfver den simpla kistan, intet minnesmärke, ingen krans, blott då och då några violer smycka grafven — den fattiges sista hviloläger. Men en gång var hon, som hvilar därinne rik på — skönhet och behag, kanske äfven guld.

Det är dock ganska länge sedan. Lång tid har förflutit sedan dess och många år svunnit hän. Många violer hafva slagit ut under den långa tiden, många förstörts af vinden och många förvissnat.

Så äfven du, min ungdoms ljufva lilja, du som en gång prunkade mot mig i all din yppiga fulla skönhet, i all din bedårande ungdomsfägring — så äfven du! Glömd af alla utom mig;

Ändtligen har du funnit lugn och ro, som dig ej unnades här. Omsider har du den hvila, som du aldrig fann i lifvet. Förbi är allt gräl, all afund, allt hat, all ondska och falskhet, som du här så ofta mötte. Nu hafva alla stormar lagt sig, som rasade i ditt bröst, alla de lidelser, som aldrig läto dig finna ro.

Farväl, ett evigt långt farväl!

— — — — —
 Därute jagar stormvinden genom gator och gränder, öfver de fria platserna och genom den i höstskrud klädda parken, sopande för sig i en ringdans af kretsande blad, ovädret knäcker unga trädstammar och bryter de vackraste blommorna, drifvande sitt fria spel utan afbrott. På fönsterrutorna smattrar regnet och trummar på fönsterblecket sin entoniga och ödsliga melodi.

Framför mig på bordet står din bild, din första bild — från din ungdomstid — du älskliga nordiska mö. Ja, då var det en skön tid — vår konfirmationstid — då prunkade du i hela din oskuldsfulla renhet, då lyste idel blomsterglans ur den till hälften utslagna knoppen, då log ännu solskenet ur de stora blå ögonen. Huru mången gång önskade jag icke att denna himmelskt sköna dröm hade varat för alltid. Den försvann så snart.

— — — — —
 Något år efter det vi blifvit konfirmerade flyttade min ros — Anna hette hon — till hufvudstaden, där blef hon bekant med en man, som ägde börd och rikedom, men han ägde också — en fru. Hvad resultatet af denna bekantskap blef behöfver ju knappast nämnas. Anna sålde sin dygd. Då den oerfarna flickan fått kunskap om vidden af sitt felsteg, blef hon grubblande och dyster, mörka tankar uppstego för hennes syn och snart greps hon af vansinnets natt.

Och han — förföraren — gick naturligtvis fri.

Hämnden skulle dock icke uteblifva. Den högvälborne blef ett offer för rusdryckerna och efter några år fick han, i fulla mannaåldern, knappt 40 år, ett slaganfall, som ändade hans dagar.

På Annas grafkulle prunkar understundom en bukkett af hennes kära violer, ditsatta af den som icke på jorden fick äga henne, oaktadt han kanske var den ende, som hade ett hjärta, fritt från skrymteri och falskhet.

En sommarnatt i Vadstena.

*I väster solen sjunkit har
Och nattens skugga, underbar,
Sig lägrar öfver näjden.
Den gamla kyrkan, tyst och blek,
Betraktar böljans vilda lek
Och tyckes le åt fäjden.*

*Min blick uppsöker Vättersborg,
Där förr var glädje, stundom sorg,
Men nu syns dödt och öde vara.
Mitt öra lyssnar och jag hör,
I natten, ljudet af en kör
Hvars toner brusa underbara.*

*Och i ett nu för ögat står:
Birgittas dotter uppå bår,
Omgifven utaf klostertärnor.
Jag stiger fram i sorgsen ring
Och blickar nyfiket omkring
Upplyst af sommarnattens stjärnor.*

*Jag spørjer skaran, andaktsfull:
»Hvem är som gömmas skall i mull,
Och hvarför dessa sorgelåter?»*

*En klostersisters svarar då:
 »I jorden ingen gömmas må,
 Men vi ska' hän', vi därför gråter!*

*Kung Gösta har beslutat så:
 I detta land ej vara må
 En enda utaf påfvens slafvar;
 Och nu är det den sista gång,
 Som ni har hört vår sköna sång
 I Polen bäddas våra grafvar*

— — — — —
*Men så blef dag, då snart jag fann,
 Att synen var en dröm, men sann,
 Hänsyftande på förste Gustafs dagar.
 Och borg och kloster stilla låg,
 Belyst af morgonsolens våg,
 Omhuldade af Sverges lagar!*

Den nya orgeln.

Folket i V. församling är känt för sin stränga konservatism, icke minst i allt som rör »dä körkelia». I deras gamla på 1600-talet byggda kyrka var en orgel, som under tidens lopp blifvit mer än lofligt skral och församlingens nye kyrkoherde framhöll vid den ena stämman efter den andra nödvändigheten af att anskaffa en ny orgel och en ny organist.

Bönderna medgäfvos visserligen att orgeln var »lik-som litet heser å säk» och att organisten icke var så »kvecker i nupera eller slängder i tapplekonsta», som önskligt varit, men alldenstund orgeln varit god nog i fars

och farfars tid, så var han god nog äfven för dem. »Oljenisten» åter »var visst inte snodier å säk när kan komte spelevarket», men så var han icke beller en sån vildbattinge, som den i grannsockna», en herre, som ådragit sig böndernas stora misshag, emedan han till och med »inte hade försun för att spela korpontörsviser inne i körka».

Emellertid lät kyrkoherden icke afspisa sig med dylika invändningar. Han lyckades slutligen genomdrifva sin vilja. Ny orgel inköptes och en ny organist valdes. Då den nya orgeln skulle afprofvas, var den gamla kyrkan full med folk och den nye organisten spelade för »fullt verk», så att kyrkbänkarne skakades. Bönderna sågo oroliga än på hvarandra, än på den nye »spelmästaren» samt skakade betänksamt på sina hufvuden, då de, efter gudstjänstens slut, lämnade det gamla templet.

Söndagen efter orgelinvigningen fick kyrkoherden predika för tomma väggar. Endast få åhörare hade infunnit sig. Efter gudstjänstens slut frågade kyrkoherden den gamle kyrkoväktaren hvad som kunde vara anledningen till att så få församlingsbor hade infunnit sig. Den gamle mannen ref sig bak örat svarade och sade:

— Jo, saka ä den, kan tro, dä ä för mö buller i körka nu för tia. När vi hade dä gamla oljevarket, dä pep så vackert änna som ena mosahumla, men dä nua åbäket, som vi fått upp på läktarn, dä knastrar å smäller å gnisslar å gnäller, så dä ä ingen måtta mä'tet. Å om en sulle dusa te ett lite solagrånn under gusstjänsta — körkeharren vet la hur dä ä — så kunna de änna vettskrämma en stackare då de börja tuta i basunera. Dammeså stannar folket hemma och firar söndan i stillhet, som det anstå kristna människor.

Med denna förklaring fick kyrkoherden sig åtnöja.

Ett 500-årigt minne.

Den 20 juli 1397 stiftades den bekanta Kalmarunionen då Sverige, Norge och Danmark skulle för »evärdeliga tider» höra tillsammans. Efter många slitningar upplöstes unionen 1521.

År 1397 vistades unionens skapare, drottning Margareta, i Vadstena hos sin fostersyster abbedissan Ingegerd, en dotterdotter till den heliga Birgitta. En af drottningens svenner hade länge älskat en ung och fager tärna, men han var fattig och för att hindra en förening satte flickans anhöriga henne i klostret. De båda älskande träffades dock en natt i klosterträdgården. Måhände trodde de att det var sista gången, som de på jorden talades vid.

— Jag vågade och kunde icke motsätta mig min faders befallning, sade novisen, då ynglingen förebrådde henne det steg hon tagit.

— Ges då ingen räddning! klagade den unge mannen. Endast för att jag ej är nog rik rycker man oss från hvarandra och begrafver en sådan skatt inom klostermurarna! Ynglingen slöt novisen lidelsefullt till sitt hjärta.

Men det fanns någon som hörde dem, det var drottningen och rörd af deras kärlek beslöt hon rädda dem. Ett rykte utspriddes att de båda älskande i förtvivlan kastat sig i sjön och omkommit. Öppet vågade drottningen icke trotsa kyrkans makt. I verkligheten förhjälppte Margareta de båda unga till Danmark, där riddaren blef en stor man och den fagra novisen hans hustru.

När slutet är godt, är allting godt!

